

Pabėlta užklonda (čiaučias)

04-01-23

Lentais tiek daug metų mes gyvename ir net nenurokiame, kokie dalykai ma nūsų ypa slėpiami. Vieni, sužinęs tai, kas ma jy buvo slėptas taip ilgai, gyvena tokian kaip ir gyvenę, o kitieis, išgirdus molipto tierų gyvenimas apnverčia autistyn ligomis.

Augdamas Andrius gyvenimui nesiskundė: turėjo viską, ko tik jis reidžiai giedė. Būdamas mažas niekuo nesurūpidavo, eilinių problemos jis visada aplenkdamas, gyveno be jokių baimių. Andriui sangužis nedraudava tik vieną dalyką - Mama. Tačiau visi vaikai turi mamą.

- Tėti, o kur mano mama? - paklausė vienos rakaro sunus tėvo, šiam ~~ge~~ grįžus relai iš darbo.

- Si... Kodel ~~tu manai~~ dan ne lėja? Rytoj tan reiks anksti keltis. Nepamiršk - tainius pirmajį tavo dieną mokykloje ~~ta~~. Tu juk renori paėmelioti šventes! Tad manis gret ~~;~~ savo kambari ~~;~~ tu mažas reklanžada! - Hande nukrepti kalbos hibomesne tema perinėtes ~~tereg~~ Vitalijus.

- Žinau, tėti, bet aš norėjau tik paklausti...

- Tokius „bet“ nūnau. Gret kiekviens. Rytoj laukia praski diena, - pertraukęs suner tūsint kalbėjti tėves, taisde įvairiai

Praejo vienintelis meta. Per to laiko teras keliais kartus buvo užsiminės apigražinę. Tog ži sunkaus nūguri, iš vesti gimus Andriui ir Alma įvairčiaus jūninių, mat ten geroseis gydymo sąlygos. Ten nūgyni- si ži sunpaožino miškų kažokinių nūgūškin, kurį pamilo. Štai taip manyle daugiau ir nebegrūž.

Štartai Andriui užsiminimis apie mano, teras papasakodavo nis bitokis, ištrauj opie ją. Tuo metu nūgūs tobiei išgalvoti' atsakymai, nūramin- davo. Tačiau nei gamin. Berniukas traškinas mūrosti buvo daugiau apie savo maną, po kiek laiko vėl atgindavo.

Eidamas į mokyklą Andrius pastebėjo, kad kažkas yra pasto dešinėje. Beidžindamas ji iškejosi, kad tai seno chango, persikraučiusio gyrenti į kita miesto, laikas, miestam jam, bet nusleba, ~~seid~~ ant roka neradės nei atgaliu, nei adresato adreso. Patelele ruko prieš sante - matėsi načas lapelis viršuje. Žinojo, kad galbūt suritaukti nemalonumus manė tėva už jahius darbus, bet... ~~Smulksnas~~ rugailej.

Ta štai dabar jis stovėjo prie savo namo vartelių rankoję lai- kydamas mažą, papirečią mi užrašin "Mire Alna. Laidas štandras, penktadienis, Antakalnis kapinės". Nesprendės, kad tai nėka ypatingo, Andrius apie ~~seid~~ ži namą. Žejos į konidorin padėjį ruko ant stolelio. Iš virtuvės išvindulėjo teras. Po raken dan reikura išminklino. Jam ~~nei~~ nėjo keturiaskesi treji. Pastebėjės, kad miestas kažkas paliko ant stolelio, priejo. Norėjo aplisti roko, bet pastebėjo, kad jis jau yra hažiuena aplėstas.

Sunes buvo būždaras lankto dienis, bet jis nustabdė tėvo brolias:

- Ar skaitai mano laikus?

Žinoma, Andrius galėjo tiesiog meiti toliau, aprinesdamas, kad nūgindot ~~seid~~, bet ūkant jis nustajo, žengė žingsnį atgal. Kričių jis kor- noloriuje stovėjo nepatenktintas teras.

- Kas tau leidžia skirti mano laikus?

- Ant roko reikura adresat duomenes. Pagalrogiu, kad ūki turkit ne minus skirtas laikas ~~seid~~ ir... Užjačiu del Alnos mirties. Ju tavo pažytama?

Teras atgalejo. Sunes tarsi:

- Na, nesvarbu. Iki Sunčiukon per pietų.

- Nedalyk danguan aplėsineti gokin laikus. Atskai?

- Tai, tai, aščiau...

- Tikiuasi danguan tobiei dalykai nepasibaigas. - vis dėl griežtai kalbėj ~~seid~~ Vitalijus. ~~Seid~~ - Beje, ta Alna... jis tavo motina. - kiek ramesni balsu pasakė telis.

Sunes buvo žvelgiantis pro dienis, bet jis šie žadžiai nustabdė. Jis nėkada negalejo pagalvoti, kad teres sugebėtais tais lietuviškais kalbėti.

- Kels? - viršančiu balsu pablausė Andrius.

- Tava mama. As juk buvau tan reikys, kad jis manibai singo iš...

- Kas jis? - vėl pablausė Andrius.

- Mama, sakau. Oči net režinjam, kad ji supjēc; lietura...

- Mama... - prisēdēs ant māčas kēdētēs veltēs mūrus.

- Līk ūzai kaip tuvēji patē mūs palīdz. Nēra kā ganītēs darbin jos! Visi nes mākušķīm pabarīgas...

Sūnus sēdejās sunīstēs. Līdzījā stāmbarīcīm tēna ūzējās, bet ~~ja~~ jis nemirato. Atrodē, kad Vitalijus kārtējās neprantama kļuva.

- Aq girdi, ka tuu sakau? - pahaušē ganītēs tēvas. Jis jau kēlis kartus tā patīkēs klaušī mūrus, bet pastārenis negirdējot.

Andrius atsruku ~~gāzē~~ ūzējās īmēģandurīm vēlē. Jam atrodē, kad priēšais jis stāv nepārītāmē ūzējās. Ūzējās, kuris nbsz leikas vēnge kārtējā apie Andrius mānu, daļas kātā ~~līdz~~ ausīkām nei bet kada.

- Eik ~~gāzē~~ daļas, nepārējuok, - stānke ūzītāmē, kūmēs Vitalijus mīns. - Eik, sakau, gāzē pahaušķīm...

Vīsa tēs dienā Andrius nemustīgo netoje. Laikejās, kad braugis pamazās iegājis grēti rāmo. Vas māksamējās pārputinām dienas stāmbarīcīm, Andrius zālo iņ molo ir po kēlīs minūtēs jau būvo nāvīmase.

Tēls gulejās srečās kambarījā un saņēs iż ūzējā telenīzorijs. Tīkšķīm - sēdejās vēzīmēkēs pries mīklinīnajās ekrāngās.

- Tēte, - bandē pačadīti Andrius Vitalijus, bet šīs būvo lietotās īmēģes. - Tēte! - ganītēs kārtējās mūrus. - Prātīsk, na g...

- Ko, pakai? - stāiga iż mīgu pretēdes Vitalijus mirebīlēs.

- Sakau jau haukas vāzināti.

- Pālauk, pālauk... - vangāja ~~līdz~~ keldamāsī daļ vangām kārtējā tēves. - Reikā pārmīan īmāšķītī, kāds mēs vāzīkāsme, mīch...

- Tēvis jau kāds? Ūzāma, kāds; lādītāvēs!

- ~~līdz~~ lākās daļ lādītāvēs? ~~līdz~~ Prātīsk, mīnu, gal mīapnevai, kad būs mīrs mīch? - kvādamāsī kārtējā Vitalijus,

- Nejau nēka neprinīni? Mama. Mama mīri. Šāndien nēk atējē kārtējās... Jau kā mīrs mīri? - bandē aukītī ūzācījā tēvi Andrius.

- A, mama... - ūzējās pārbaudējējs prātējēs Vitalijus.

Trūpīm stāgs tīla.

- Na kāp iš daļas vāzīšāci tēs nebūtīs? Pats pagātāk - tēse tēvas.

Andrius tēs daļas pastāvējā, kad tēvas ja išjēs. Mār ja skildē atlēkātā kāpas.

- Išķēst Tomā. Jis mīs mīs. - nemūsleidēs mūrus

- Tomās ūzītāmē...

- Nu, tāda pārkāmībī tūzēm, - neleicles tēnu braugti kārtējā tēkām & gāzētāi kārtējā mīrus.

- Jis uzītas ūzādien, - bandē atkārtēti mīs mīmāmīma sāven mīns Vitalijus.

- Man atrodās, kad tu visi renori, jo tās tēs mīgīkām. Liel gālīcīm

mirštoti bodel?

- Gerai mane supratam nūram. Tihrai neverzim. Supranti...

- Ne, ne supranti. Paciūtink, prašau.

- Nepertrankint manes kai kaičiai ~~tu~~ tauri, jaunesni. Tavo manas giminės priklauso tau visai kreižiški, priekes... Jei tik nori pakankti tau, supranti? Jei nisada stengesi skandinti manę, sahę, kad ~~dit manu~~ kaičiai ~~nekočiai~~ žyges. Ne, kad mano ir manas skyrybes žyges del manos kaičiai.

Andrius tylėja. Bodel manas giminės turėtų nrečti jam pakankti? Juk pasak tevo, Alma pati patiko jis išteklė ~~jei~~ iš išvyko gyrente biter, tad bodel jas giminės turėtų stengtis kaip nori pakankti Andriui?

Kaičias čia tava nekočiai ir Andrius tau mygtukel.

- Gerai. Dažnai supratam. Ačiū, kad man visko paciūtina! Neyp supratam, tihrai neversta gausči lailka ~~o~~ retku važiuojant, į ūžas laikotunes, - ~~seidamas~~ iš kambarys kelbęj Andrius, ~~o~~ jo žodžiai priversti tėvą nusisypati.

- Šiaužinėjai. - qretai mubrėges konduoziumi miršta Andrius, viskuo pusei, kuriaj Vitalijus bandė desperatiskai pangananti kaičiai valguti.

- Stab, stab! - miršta tėvas. - Tave taip skub?

- Pas tavo vienintelę. - atsakė nūras ir placių nusisyp-

sojo. - Turiu jai dvarana. - Lėžinių rehene. - pridilino Andrius, išteko būmen, sedo ant motorolerio ir gretė išvažiavę.

Tėves, išgirdes atsakymą, kuris jis patenkino, nuslėpko atgal į vietvę.

Bet nūras tūkrai ne pas meigino išvažiavę. Pasavažiavę bėlis brastalus, pačiai ~~kapinių~~ Antakalnio kapinių link.

Praėjus keletams metams po to, kai nūras išvažiavę, Vitalijus sulaukė šeimyniū.

- A qridi, Vytauta? - staras, nu rasiūku akcentu Antakalne bėlos parangido telefono rageliję.

- Ne, kaičiai. Kas nauja? - kaip ir užoda namus iš sultas Vitalijaus bėlos.

- Išlausyk e... gavai? Šiandien laikštelį? Paraiškau, kad Alma nire. Salvajau gal norečiai ja paskutinių kartos parangefi...

- Gavau, gavau, Ačiū, kad perspejosi. - padilejo Vitalijus.

- Tai ~~o~~, tavo nūras paslepkėn važiuojantis link ty kapinių. An jis išgi nūraujapio Almos murti?

- Tihrai? Velniai vaikas... Ačiū, kad pranešei...

- Prašom, prašom. Gal kuo padėti galiu?

- Ne, ne, mūsų būrys pats. - pasakė Vitalijus ir padėjo ragelį. Šiandieni žamynės tai, ka pasakė Antakalnas. An Andrius

tikrai žinčiau pas savo mergina? ~~asmenyje~~ O gal mygtu; matinas laido-
tuvas? ~~Bea~~

Tenkai kurisčiai ~~g~~ slabas. Sariška Aušros, sinous dhangas, numerig.
- Laba diena. Gal Aušros galima?

- Laba diena. Čiau Aušra. - atnaujige Andrius mergina.

- Aš norėjau pablaisti, ar Andrius kura šimonių vėnukes pas-
tare?

- Ne, neturto. Nes, kesa sekant, pastaraisiais metais nekoja ntar-
uame...

- Mat ką... Ašku. ~~Leia roha~~. Tiek iš norėjau. Lero reha-
va. - nerilekė blaivyti Aušras medis Vitalijus.

Taiji, Andrius nėlano.

Tuo tarpu Andrius apiejo susipečinti su Almais baltu.
Vėliau papasakoję jam, kad vos gimus Andriui, Alma įsimokė su Vitali-
ju, nes regalojo turtuolių su nepatenčiuom ~~o~~ savo charakteriu.
~~Š~~vygys Dėja, skryby magis ~~buvo~~ buvo ~~ne~~ ne faktas, ka-
kius ~~teigėsi~~ likėjosi Alma - jas sinous globa atleka ~~ne~~ gau, o
Vitalijui, mat jis pastaraisiais metais daug patirčius, žinojo ~~ka~~
~~deš~~ ~~ž~~ ką ~~reikia~~ reikia papirkti, kad fiks skrygys eiga
patekys ~~je~~ likere, palankesne jam. Išvagai lenktu užba. Bet ne
viršė.

- Bet, žinoma, tu nekeltas, kad tava tėvas taip pasielge su
Alma. Ji buvo mestakus žmogus. Manau, ji turi tikrai labai patikrū-
gali, kad aplinkybei taip nepalaikiai susibeste. - pasakėja tokiu
Vytenu. ~~Lakūnėlis apieko~~

- Na, dabar turiai vaizduoti. Prižadu - dar miniatyrine. -
A atmireikino Andrius ir ~~be~~ mejo.

Jis berniūjant namuose galvoje skleidė dengybė nuočiai.
Tiek daug metų nežinant kiesė... Metai, be siūmes, ožių kūnas taip
triko... O kuri dar užrogauna, paguoda... ~~je~~ Andrius nėkas
nichada nėra miniaminges, nėra pasakes, kad rybų nėkas veil bus
geras gerai. Tieki ~~je~~ metų jis gyvena pas tėvą ligos sručias, kuriam
nevaidė išteli.

Tėvas. Did visko keltas jis. Vitalijus ilgai teikė savo minas priet-
landose. Jis praeidė galvynę Andriui pažinti savo motiną.

Vėliauodamas did padidino griežtį. Norėjasi griečiam pažen-
čioti namo. Taip kevairodamas tuo Andrius nėra jei rankų žygi
nepastebėjo automobilio, išvažiavusio iš kita pusės. Ir ypač ~~o~~ nė
ar ančiai griežtis matėsi, otačių, otačių...

Iš namo Andrius po pralido per ~~žiogą~~ alvijos saveičias.
Lydytaijui teikė morčių mitien, kad jis išgyvens. Išganomejė dor
pralido ~~o~~ belis mėnesius. Aranjas paseimes ~~ta~~ žiogą buvo labai

Andrius nevalde atsiejė kaip.

Viačiai laukę, kai gultojas į ligoninėjį, jis buvo aplankytas keli drangai. Vitalijus lankydavo sūnų būkvienu, dūmų. Jis daug kalbos, o sakypdovas, kord užkas bus gerai; kad Andrius greti pastreikas, kuris mėtas kaip iš ankčių... Andrius dažniaus mai į teva klaušimus atsakydavo galvą linktelėjimui arba visai nėra ~~nežiūgti~~ neatsakydavo.

- An dar pykti? - minau. - patiklausė Vitalijus, kad Andrius buvo kažkis gūtis ligoninės name.

Tyla.

- Andrius, an dar pykti? - patiklausė dar karta tevas.

- Kuo ~~do~~ tave liečiuvi dėl apniverčia būklė? - Tylkai ir letai kaltėjō sūnus. - Kuo tu galėjai taip pasielgti su ja? Tavo stengimasis išsaugoti orumą ir galvą del vobos kaltas.

- As suprantu, kad pasielgian krovau. Atleisk, prašau, as tikrai pasikeisiu, as...

- Man nereikia, kad atgailestum ir absiprastum. Tu niekada nebuvai nuoširdus. Niekada fakia iš sebėsi! Man nereikia tuočiau. Tiesiog pasitek viltis, užmirštis. Taip man labiausiai pripetum, - užbaigė itemptas pabaltis Andrius.

Niekas pas jį reiškia. Niekam jā nereikia, tik turi būti drangai, ateidami pas Vitaliją, pastariejiu Andrius, kai jis gyvena. Jei jie visada sulauks fakio počia atsakymo: „Ačiū, gerai”.

Tik kartais, kai Andrius sedi savo kambarysteje pro langą stebi ~~ir~~ išteraidančius paukščius, jis prisimena ir save, ligą, paibštį, skrendantį; teigė, kuri aptekėjo operaciją. Teigė, kuri jo išbuvo. Teigė, kuri užpildė ~~tuščią~~ tuščią erdingą žindynę. Tik šios standžios teisybės dėka Andrius dabar namus.

Jis didžiuojasi, kad pagalbave sužinėja.

10.

Nepagydami (Nuo kerzeikių guplyti posaukį) 04-02-24

Zemė-mūsų vienintelės namai, kuriuos reikia nuolat prižiūrėti ir saugoti, jeigu norime, kad mūsų galikuonys galėtų iš talių gyventi čia. Tačiau an kas nors susimaitė, kad reikia saugotis, nuo ko reikia spinti gintoją planetą?

Ašiakumas yra vienos - mo žmogaus, žmogus yra vienintelė patikėjimas, norinti migruoti mūsų namus. ~~Žmogus~~ ~~žmogus~~,